
ismeretlen versek

MAJTÉNYI MIHÁLY

GRIEG

Jeges mezők felett albatrosszal szárnyat bontott
az ostorhátú szél,
és rikoltva az éjszakába rontott.

Útra kelek. A fjordok ölén szakadék integet,
s te jól tudod nagyon,
sziklák közé hidat verni nem lehet.

Már nem várlak. A hegyeket ha átallábolod,
utadra hajlik sok szomorúság,
hiába jössz, én nem leszek már ott.

Mindég hittem, tavasszal új mámor terem.
de nem olvad fel idén a hó,
a csóкод kérni most már nem merem.

Vérzik a fenyőtűz. És lánggal ring a titok,
bús füstcsíkot az ég alatt
sok száz kémény lóbál szüntelen.

Már senki sincsen énvelem,
csak fjordok fölött az ostorhátú szél,
és Solweig dala sírva útra kél.

FARKAS A LÁBNYOMON

Farkas kerget a lábnyomon,
hogy utolér, azt jól tudom,
de mérföldekről álmodom.

Csizmám nyomán ropog a hó —
most úgy járok, hogy nagyot lépek,
a farkasnak így többet érek,
a farkasnak is több marad,
a csizmám hogyha kiszakad.

A csizmám hogyha kiszakad,
a szívem hogyha megdagad,
a vérem hogyha fűszeres —
a vén ordas szívet keres.

Hát legyen neki jó falat
útszélen, hogyha rám akad...
már mérföldről sem álmodom,
már utolér, én jól tudom.

Már utolért és belém marl
öreg ordas, hát mit akart?
Szívet akart vagy csizmát csak,
most mind a kettő kiszakadt.

...Pár napra talán jóllakott,
most hajszolhat új lábnyomot.
Varjú károg. S a hó alatt
két csizma helye ott maradt.

ÜZENET A KEDVESNEK

Mint pásztorlúz a villanyfényességben
Ha füstös kormot áraszt... milyen céltalan.
Füstös, fájó kormos fájdalommal,
Miért hiszi mégis, hogy igaza van.

Aki tüzet gyújt, nem tudja senki,
Mit éget majd a furcsa máglyán.
Jaj annak, aki mindenét ráhordja
Füstös és fojtó fájdalom árán.

En úgy vittem a két kezemben
A vért, a rőzsét meg a parazsat
Mint önmagát emésztlő tiszavirág
Egynapos, halálos csók alatt.

Füstös, kormos fájó fájdalomtól
Nem érzem én sem tisztábbnak magam...
Hogy van, hogy tikkadt éjszakákon
Mégis százszor, százszor igazam van.

BITANG CSIKÓ A PERC

Próbáld a percet próbára tenni,
parazsat a tenyeredre venni,
próbáld a percek számadója lenni.

Kidobolni mint bitang csikót
minden régi percet, álmját,
vagy meghirdetni mint eladót.

Ezt nem lehet, ugye, nem lehet,
mérlegre tenni az elmúlt perceket,
éppen mint az álmat, lemérni nem lehet.

Pedig aki az éveket nézi
— mint aki erdőt jár, de nem látja, csak a fát —,
aki éveket jár, az csak perceket lát.

Csak napokat lát és órákat menni,
az évekből perc lesz, a percből semmi.

NE FÁJJON, AMI FÁJ

Testvér, bírod-e még a súlyos keresztet?
A harcot a fekete vérebeikkel,
melyeket a gond csahosan rád eresztett.
Mert ha nem bírnád — akkor sem lesz másképp.

Nem lesz másképp, nem, itt verekedni kell:
Vedd úgy, hogy áldott a bor,
amelyik mámort ád. S hogy ebcsont beforr.
Üss vissza, ha marnak — ennyi az egész.

Mert ki hallja ugyan a más jajszavát,
kit sajnál az ember? Legfeljebb önmagát.
Ne fájjon hát soha, ami fáj. Meglátod:
olyan átlátszó lesz minden, egykettőre
— csak azt ne kérdezd, mi lesz veled esztendőre.

Talán jól van minden, éppen ahogy van,
hogy az ember mindig magára marad,
ahogy itt állok egyedül, egymagam,
úgyszincs aki segíteni tud,
hiszen minden élet más vágányon fut.

Mit is tudunk hát magunkról, másról?
Az élet valahogy ránk talál,
kerget az úton. El kell felejtetni,
hogy amikor megszülettünk, már belénk mart a halál.